

vitéz Mécs János

Gellért Miklós

Bozsik Tamás

Debreczeny Zsuzsa

Goór György

Hősök Napja — Szent László ünnepe Sydneyben

Június 26-án, ragyogó napsütéses napon jöttek össze Sydney és környékének magyarjai, hogy megemlékezzenek hősi halottainkról.

A Rookwoodi temető magyar részében felállított Hősök Keresztje előtt a „Zrinyi Fohász” elmondása után, v. Mécs János előadta erre az alkalomra írt versét, majd Nt. Péterffy Kund református lelképásztor mondott imát elesett hőseink lelkiüdvéért. A Kereszt megkoszorúzása után, elénekeltük a Himnuszt, majd a zászlók elvonultak az ünnepi református istentiszteletre.

Annak befejezte után a Magyar Házban a Szent László Társaság(1861) és Rend avatási szertartása következett.

Stopic Hannelore eljátszotta a Szent László Himnuszt, majd a Rend felavatta tagjai közé Vida Jánost és Zsuzsát, a helyi társadalom népszerű és közszeretben lévő házaspárját.

Stopic Hannelore nagykereszt és v. Mécs János lovagkereszt kitüntetését kapott, majd a Rend működésének 150. évfordulójának emlékére kiadott díszokmányok kiosztásával fejeződött be az ünnepség és kezdődött a díszbéd.

A finom ebéd elfogyasztása után a M.H.B.K. NSW-i főcsoport műsoros megemlékezésére került sor.

A „Zrinyi Fohász” elmondása után Kardos Béla a NSW-i MSZ. tb.elnöke üdvözölte a megjelenteket.

A Flemingtoni Magyar Iskola szép magyar ruhákba öltözött diákjai hazafias verseket szavaltak el. Ez követően v. Mécs János „A legszebb csillagok” című saját versét adta elő.

A sydneyi magyar cserkészcsapatok Teleki Pál örökérvényű mondásaival emlékeztek meg hőseinkről, élőkkel alátámasztva azokat.

Gellért Miklós régi szép magyar operettek dallamainak művészi eljátszásával szórakoztatta a hálás közönséget.

Gáspár András következett volna, de édesapja egészségi állapota miatt sürgősen haza kellett utaznia. Az általa választott v. Mécs János „Az utolsó fohász” című versét ezért lemezre mondta el a tőle megszokott előadói tehetséggel, amit arról lejátszva hallgattunk meg.

Ezt követően a Gold Coast-ról körünkbe látogatóban érkezett Bozsik Tamás méltatta hőseink áldozatos önfeláldozását.

A nagyszerű megemlékezést Debreczeny Zsuzsa követte v. Somogyváry Gyula diák „Takarodó” című

versének gyönyörű tolmácsolásával.

Stopic Hannelore művészi zongorajátéka volt a megemlékező műsor utolsó száma.

Goór György zárószavaiban megköszönte a szereplők közreműködését. Kérte az egyesületi vezetőket, hogy a gyakran hangoztatott „Egy a nemzet” elv alapján találják meg a szükséges együttműködés útját az ausztráliai magyarok között. Befejezésül a most megjelent „HADAK ÚTJÁN”-ból felovasta Wass Albert tanácsát: „Az üzenem: ébredjétek fel magyarok, s legyetek újra nemzet, váljatok újra nemzetté. Az legyen a fontos, hogy ki mennyi jót, szépet, hasznosat tud cselekedni a magyar Hazáért.”

A rendezés és a műsorvezetés v. Bene Ferenc József érdeme volt.

A hang és világítás kezeléséért Kozák György a MHSz. üve. igazgatójának jár köszönet. (G.Gy.)

Bozsik Tamás ünnepi beszéde

Immár hagyomány, hogy minden évben, nagy tisztelettel emlékezünk az elmúlt évezred magyar hőseire.

Emlékezni kötelesség, mert az a nemzet, amely megtagadja múltját, elveszti létét a jövő nemzetei sorában, aki pedig őseit tagadja meg, elveszti utódai tiszteletét.

Történelmünk egyaránt bővelkedik dicső és gyászos eseményekben, mely küzdelmek viharában, hazafiak ezrei ontották véréüket a haza szabadságáért, függetlenségéért, a nemzet fennmaradásáért.

Lélekben újra temetjük hős elődeinket, mert talán nincs olyan család Magyarországon, amely ne vesztett volna legalább egy apát, fiút vagy fivért. A lélekharang ma nekik szól, a kegyelet gyertyája ma nekik fénylik.

A hősöknek kijáró kegyelettel fejet hajtva helyezzük el az emékezés koszorúját a hazájuktól távol hadifogolytáborokban, munkatáborokban elhunytak emléke előtt.

Katonáink minden idegen zsarnokkal bátran szembeszáltak, sokszor a reménytelen harcot is vállalták a túlerővel szemben. A magyar hősök áldozatának köszönhetjük, hogy nemzetünk él, és magyarul, magyarként emlékezhetünk!

A tatárjárás, a muhi csata, a török dúlás, a mohácsi vész, Nagymajtény, Világos, Doberdó, a Don-kanyar tragédiája, az 1956-os forradalom és szabadságharc, legjelentősebb állomásai a magyarság fájó áldozatokban, veszteségeikben bővelkedő történelmének.

Vajon emlékezhetnénk-e ma, ha Hunyadi János serege és a végvári vitézek nem szálltak volna szembe hősiesen a törökökkel?

Lenne-e ma Magyarország, ha Rákóczi és Kossuth katonái a Habsburg önkény ellen nem védelmezik a magyar szabadságot?

Ide kíváncsnak Kossuth Lajos szavai:

„... nem hódítottunk ..., de harcoltunk. Mi nem törtük meg a zsarnokságot, csak megakasztottuk. Nem mentettük meg az országot, csak védtük, és ha majd történetünket írják. Elmondhatjuk, hogy ellenálltunk”

Emlékezünk ma a huszadik század vesztes háborúinak hősi halottaira, a hadirokkantjaira, az özvegyekre és árvákra.

Nemzetünk belesodródott a világháborúkba, és a vesztes oldal részeként, értelmetlenül, ezek áldozták életüket, más érdekekért, és mi fizettük a legmasabb árat, Trianont.

Hősök voltak azok is, akik a Don-kanyarnál az utolsó pillanatig kitarítottak a többszörös túlerővel szemben, utánpótlás nélkül, nem megfelelő felszereléssel, a dermedt télben.

1943 januárjában a 200 ezer fős 2. magyar hadseregből több mint száz ezren, fegyverrel a kézben veszítették életüket, hetvenezeren megsebesültek vagy fogságba estek. Ezek a hős magyar katonák kivétel nélkül teljesítették kötelességüket, és hajtották végre a parancsot.

Megnyugvással nyugtázzhatjuk, hogy Oroszországban, és számos külföldi temetőben, összesen 385 helyen, méltó hősi emlékművek emlékeztetnek hősi halottainkra.

Nem szabad megfeledkeznünk 1944 végén kezdődő Budapest ostrománál elesett katonákról és civil áldozatokról sem. Visszapergetve a történelem kerekét, 1945 február 10-én a védősereg reménytelen helyzetbe került. Fővárosunkat körülvevő orosz csapatok gyűrűjéből csak a kockázatos kitörés lehetősége maradt, vagy vállalják a reménytelen hadifogságot.

A kitörésben résztvevők közül csaknem húszezren elesetek, az elfogott katonákat gyűjtőtáborba hurcolták, a hátrahagyott sebesülteket az oroszok a helyszínen agyonlőtték. A „felszabadítóknak” titulált orosz horda kényére kedvére garázdálkodhatott, rabolt, ölt, és erőszakolt meg védtelen nőket, lányokat.

Józan ésszel elképzelhető-e, hogy az 56-os szabadságharcban a pesti srácok térdre kényszerítették Budapest utcáin a Vörös hadsereget? Nem, nem volt elképzelhető, de megtörtént. A küzdelemben mégis magunkra maradtunk!

A nyugati hatalmak üres ígéreteiken kívül nem segítettek, elfeledve, hogy évszázadokon keresztül mi voltunk Európának a védőbástyája. És mégis, odadobták függetlenségért küzdő népünket az oroszoknak, mint egy koloncot.

A szabadságharcunk leverése utáni kegyetlen megtorlásban több százat megkínóztak, bebörtönöztek és kivégeztek, ezreket elhurcoltak, vagy emigrációba kényszerítettek.

Nem feledkezhetünk meg azokról sem, akik a harcokban hősiesen helytálltak, életben maradtak. Hálával gondolunk azokra a névtelenekre, akik túléltek a vérvizataros esztendőket, és újból és újból nekiálltak, hogy a romokból felépítsék az országot, hogy reményteljesebb jövőt hagyassanak az utóknak.

Örömmel tapasztaljuk, hogy a rendszerváltás után Oházánkban újra szabadon róhatjuk le tiszteletünket hőseink emléke előtt. Például a Vitézi Rend, a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség, vagy a Honvéd Hagományörző Egyesület szervezésében évenként tartanak méltó megemlékezéseket.

Feladatunk pedig az legyen a jövőben, hogy a felnövekedő ifjúsággal ismertessük történelmünket, és vésükk elméjükbe és szívükbe, hogy kik voltak az ő ősök.

Mert ők hivatottak, hogy őrizzék tovább a fáklya lángját a hősök emlékéért! A holtaknak adassék tisztesség, az élőknek meg hit és remény!